

Велимир Петров

Пукали

Пешо Пукъла¹ кротко се държеше о̀ пеша на Пукълката си. Досега друго не беше правил – държеше се и гледаше като пукъл, а и пешът беше голям и удобен. Големи и удобни бяха и кълките на Пукълката; то така и ѝ казваха на друго място – Кълката, като изпусаха „Пу“-то. Слагаха го на друго място.

Пукълката имаше един недостатък: винаги гледаше настрани.

Екстериорът беше нажежен и пренаселен, а Пешо Пукъла не беше виждал досега халюцинации. Изведнъж видя – една дребна, трътлеста и съвсем неудобна, дори влажна халюцинация. Нямахме и пеш, за където да се хванеш. Имаше и един недостатък: Гледаше право в Пешо Пукъла. И той я гледаше. И двамата се гледаха като пукъли.

Пешо Пукъла кротко пусна големия и удобен пеш на Пукълката и понечи да се хване нейде за халюцинацията. Халюцинацията и тя понече да му подаде нещо трътлесто, неудобно и дори влажно. Понечи, но не би!

Пукълката имаше още един недостатък: както гледаше настрани, се присегна, кротко придърпа Пешо Пукъла към пеша си, съответно към кълките си. А те бяха големи и удобни...

Халюцинацията гледаше като пукъл...

Март 1997 г.

КРАЙ

1. Пукъл – Бухал (зоол.)

© 1997 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11030>]